

lægges en Forskjel ind i disses to Udtryk, saaledes at naar der bruges Udtrykket søges, indeholdes der et Paalæg, som gjøres af Rigsdagen, og som Ministeriet har at følge, hvorefter naar Udtrykket bør søges bruges, da er det kun en Anskuelse, som udtales af Rigsdagen, og Ministeriet anseer da ikke dette for at indeholde noget Paalæg. Jeg troer, at man maa komme paa det Reue med, om det virkelig forholder sig saaledes, og da jeg ikke derom har nogen Tvivl, saa troer jeg heller ikke, at man uden videre — hvis man forresten vil fastholde Indstillingen — vil kunne bruge Ordet bør søges istedetfor søges. Det er det vigtige Spørgsmaal, som bør afgøres, hvilken Virkning en Beslutning har af Rigsdagen, som Ministeriet har at rette sig efter den eller ikke.

Ordføreren: Det er kun meget faa Ord, jeg har at tilføje. Jeg troer, at den ærede Justitsminister og jeg let vilde blive enige om to Ting. Den ene er den, at Resolutionen af 12te Februar 1847 indeholder en Retshjemmel for de vedkommende Personer til, saalænge de ikke ere affledigede, at erholde deres Løn; men paa den anden Side vil vist Ministeren indrømme mig, at denne Conto af 2,000 Rd. ikke har og ikke kan have Hjemmel i en Resolution, der er ældre end Grundloven. Det kan gjerne være, at der for den Tid bestod i Kraft af en Resolution en Conto, stor 2,000 Rd., bestemt til extraordinaire Medicinaludgifter; men, hvis den ikke var gientaget i Finantsloven, eksisterede denne Conto ikke, om der saa var tyve Resolutioner. Denne Conto har ingen anden Grund for sin Tilværelse, end at den findes paa Finantsloven og der er bevilget af Rigsdagen og samtykket af Hs. Majestæt, og altsaa kan der ikke i tidligere Resolutioner findes Hjemmel for en Conto, der kun har en aldeles historisk Conneritet med den tidligere. At det i det Hele t og for sig er ønskeligt, at Posteringen i Finantsloven sættes correct, og at dette med Hensyn til Rønningerne er af dobbelt Vigtighed, saa at, naar man har en Rønningsconto, man da ikke desforuden skal have anonyme Embedsmænd paa andre Conti, det forekommer mig ikke blot at være en For-

malitet, men en ikke ganske uvigtig Realitet, og det skal Ingen kunne bestride, at Contou „extraordinaire Udgifter“ ikke i hele den vide Verden har nogen anden Hjemmel end Finantsloven. Hvad endelig det andet Spørgsmaal angaaer, — ja det er meget ubehageligt bestandig, at komme tilbage til de samme Punkter, især naar de angaae slige ringe Ting, — saa er det aldeles in confesso, at fra det Dieblit, det ikke kan ansees for afgjort, at det er Noget, der tilkommer Statskassen, saa skal Rigsdagen ikke paa Statskassens Vegne derpaa gjøre Paastand, og jeg har ikke den mindste Tvivl om, at det vil blive foreslaaet Thinget fra Udvalgets Side, hvad der jo ellers staaer i Enhvers Magt at foreslaae, at det vil komme til at lyde saaledes: „Statskassens eventuelle Ret til disse forbedres“. Men hvis det er givet, at det virkelig tilkommer Statskassen, da kan det aldeles ikke være tvivlsomt, at Rigsdagen er berettiget til at fordrø, at det skal søges tilbagebetalt. Vi kunne ikke fordrø, at det skal indbetales i Statskassen, thi det ligger udenfor Rigsdagens Competence, — det afhænger ikke af den — men at det skal tilbagebetales, det er Rigsdagen berettiget til at fordrø. Justitsministeren har henholdt sig til, hvad Finantsministeren sagde igaar. Finantsministeren advarede da Rigsdagen — en Advarsel, som jeg forøvrigt troer var aldeles overflødig, da der ikke er den mindste Tendens hos Rigsdagen til at gjøre det — mod at indblænde legislative eller administrative Sager i Decisionen. Men det er ingen Lov at sige: vi vilde have tilbage, hvad man er os skyldig; det er heller ingen Administrations sag; naar det er et vitterligt, utvivlsomt retligt Krav, som Statskassen har, saa kan det umuligt beroe paa nogensomhelst Ministers Smag, om det skal fordres tilbage, eller ikke. Det er Rigsdagen uden videre berettiget til at bestemme. Man spørger os saa: men hvad Midler have I saa til at sætte det igjennem? Jeg svarer ganske stumt, at var det først givet, — vi maae afsee fra, at det i nærværende Tilfælde ikke er givet efter de Oplysninger, det rigtignok nu først ere fremkomne, — men var det givet, at det var en Sum,